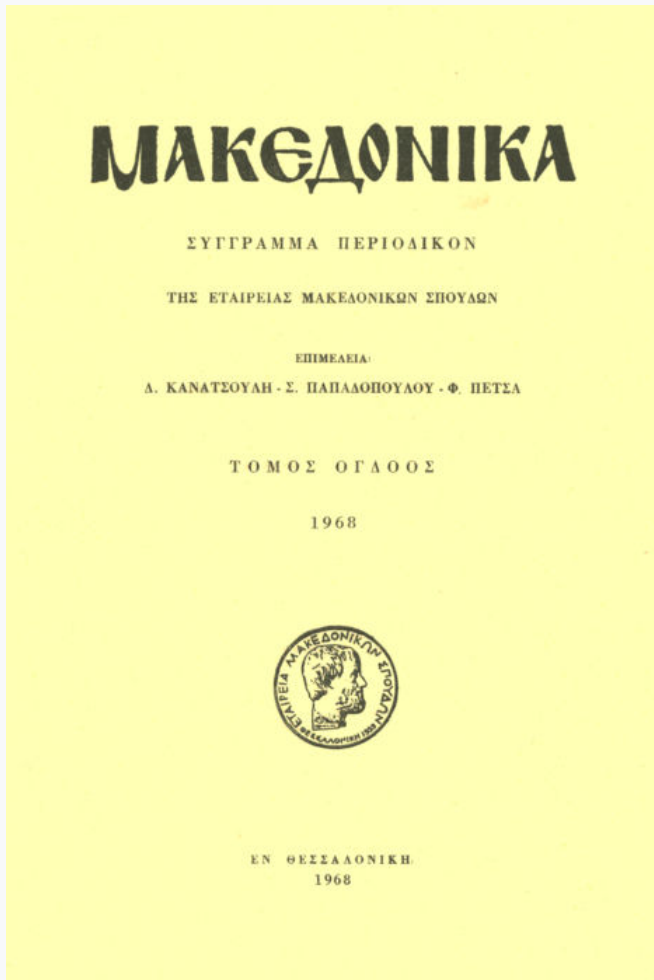

Μακεδονικά

Τόμ. 8, Αρ. 1 (1968)

Τα πρώτα ελληνικά τυπογραφεία της Θεσσαλονίκης

Χαράλαμπος Κ. Παπαστάθης

doi: [10.12681/makedonika.307](https://doi.org/10.12681/makedonika.307)

Copyright © 2014, Χαράλαμπος Κ. Παπαστάθης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαστάθης Χ. Κ. (1968). Τα πρώτα ελληνικά τυπογραφεία της Θεσσαλονίκης. *Μακεδονικά*, 8(1), 239–256.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.307>

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ τυπογραφία τῆς Θεσσαλονίκης ἔχει ρίζες μακρές. Λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἐφεύρεση τῆς τυπογραφίας, τὸ 1512 κατὰ τὴν πιθανότερη ἀποψη, ἰδρύθηκε στὴ Θεσσαλονίκη ἐβραϊκὸ τυπογραφεῖο, τὸ πρῶτο τυπογραφεῖο τῆς Βαλκανικῆς¹. Σ' αὐτὸ τυπώθηκαν πολλὰ καὶ ἀξιόλογα θρησκευτικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἐγχειρίδια γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς πολυάριθμης ἰσραηλιτικῆς παροικίας καὶ τῶν Ἑβραίων τῆς Ἀνατολῆς. Μετὰ δυὸ αἰῶνες, τὸ 1727, ἀνοίγει στὴ Θεσσαλονίκη τὸ πρῶτο τῆς τουρκικῆς τυπογραφεῖο². Τὰ ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα ἐμφανίζονται στὴ μακεδονικὴ πρωτεύουσα μὲ ἀρκετὴ καθυστέρηση, μόλις στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 19ου αἰῶνα καὶ ἀπὸ τότε γνωρίζουν γρήγορη καὶ εὐδόκιμη ἐξέλιξη. Ἡ καθυστέρηση αὐτὴ ὀφείλεται σὲ πολλὰ καὶ διάφορα αἷτια. Ἡ γεωγραφικὴ θέση καὶ τὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν εἶχαν ἀναδείξει σπουδαῖο διοικητικὸ, στρατιωτικὸ καὶ οἰκονομικὸ κέντρο τῆς αὐτοκρατορίας καὶ συνάμα ἐστία ἐποικισμοῦ διαφόρων ἐθνότητων, ἀληθινὸ μωσαϊκὸ φυλῶν καὶ θρησκευμάτων μὲ ἰδιαίτερα ἔντονη τὴν πλειοψηφία τοῦ τουρκικοῦ καὶ ἐβραϊκοῦ στοιχείου³. Ὁ ἑλληνικὸς τῆς

Εὐχαριστῶ τὸν κ. Παναγιώτη Γ. Κόκκα, δικηγόρο Θεσσαλονίκης, γιὰ τὴν ἄδεια νὰ χρησιμοποιήσω τὴν πλοῖσια καὶ σὲ παλιὲς θεσσαλονικιώτικες ἐκδόσεις προσωπικῆ τοῦ βιβλιοθήκη καὶ τῆ γόνιμη ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων, ποῦ τόσο ὠφέλησε αὐτὴ τὴ μελέτη, καθὼς καὶ τὸν κ. Ντίνο Χριστιανόπουλο γιὰ τὶς πολὺτιμες ὑποδείξεις του.

1. Βλ. J. N e h a m a, Histoire des Israélites de Salonique, τ. II, Salonique 1935, σ. 158 κέ., ἀνακαλώντας παλαιότερη ἀποψη τοῦ, βλ. P. R i s a l (= J. Nehama), La ville connoitée-Salonique, Paris 1918 (στ' ἐκδ.), σ. 193, ὅτι ἔτος ἰδρύσεως ἦταν τὸ 1515. Μὲ τὴν ἀποψη τοῦ R i s a l συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἄ. Χ α μ ο υ δ ὀ π ο υ λ ο ς, Οἱ Ἰσραηλίται τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀθῆναι 1935, σ. 20. Ὁ Β. Μ υ σ τ α κ ῖ δ η ς, Gaermano-Graeca, Κωνσταντινούπολις 1922, σ. 32 ὑποστηρίζει τὴν ἀποψη τοῦ Prossi ὅτι τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς ἐβραϊκῆς βιβλιογραφίας τυπώθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, πιθανῶς τὸ 1479, καὶ ἡ δεύτερη ἐκδοσις ἐβραϊκοῦ βιβλίου ἐγινε στὴν ἴδια πόλιν τὸ 1493. Ὁ Ἰ. Κ α μ π ε λ ῆ, Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης, «Λεύκωμα Βορείου Ἑλλάδος Γεωργίας Νένε», τ. 1, Ἀθῆναι 1934, σ. 69 κέ., ὑποστηρίζει ὅτι τὸ πρῶτο τυπογραφεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἰδρύθηκε ἀπὸ τοὺς Ντόν Γεουδᾶ Γκεδαλιᾶ καὶ Σολομώντα Σονσίνο τὸ 1506 ἐπὶ σουλτάνου Σελίμ Α'.

2. Βλ. Ἰ. σ. Κ α μ π ε λ ῆ, ἑ.ἀ., σ. 74. Β. Α. Μ υ σ τ α κ ῖ δ η ς, La première imprimerie turque et ses publications, Constantinople 1911.

3. Βλ. Ἄ. π. Β α κ α λ ὀ π ο ὕ λ ο υ, Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης, 315 π.Χ.-1912, Θεσσαλονίκη 1947, σ. 97 κέ.

πληθυσμός και μειοψηφία ήταν και σε ιδιαίτερα δυσμενείς συνθήκες ζούσε, όπως άλλωστε και όλος ο βόρειος ελληνισμός, σε σύγκριση με τις νότιες ελληνικές περιοχές¹. Τα αίτια αυτά είχαν οδηγήσει τους Θεσσαλονικιώτες σε παραμέληση των γραμμάτων, ακόμα και στο πρώτο μισό του περασμένου αιώνα, αν και έντονη ήταν η πνευματική κίνηση σε πολλές άλλες πόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης².

Από τα μέσα του 19ου αιώνα όμως άρχισε στη μακεδονική πρωτεύουσα έντατική και αδιάσπαστη οικονομική άκμή, που είχε σαν αποτέλεσμα την πνευματική άνθηση³. Σχολεία ιδρύονται, φημισμένοι και αξιόλογοι διδάσκαλοι αναλαμβάνουν τη λειτουργία τους. Μέσα στο γενικό αυτό κλίμα της προόδου εμφανίζεται το 1850 το πρώτο ελληνικό τυπογραφείο της Θεσσαλονίκης, ιδρυμένο από το Μιλτιάδη Γκαρμπολά⁴. Ο Γκαρμπολάς ήταν Κουτσόβλαχος από τον Όλυμπο και η οικόγένειά του είχε ύψωθεί σε δυναστεία τυπογράφων και βιβλιοπωλών. Ο πατέρας του Κωνσταντίνος ήταν εγκατεστημένος στη Βιέννη και τα πρώτα μετεπανάστατικά χρόνια κατέβηκε στην Αθήνα, όπου το 1838 ίδρυσε εκδοτικό οίκο με ιδιόκτητο τυπογραφείο, βιβλιοδετείο και βιβλιοπωλείο. Η επιχειρηματική δραστηριότητα του γενάρχη των Γκαρμπολάδων ήταν αξιοθαύμαστη. Εκτός πολλών άλλων βιβλίων εκδίδει το 1839 το *Λεξικόν* του Ανθίμου Γαζή και την πολύτομη *Εγκυκλοπαίδεια ελληνικών μαθημάτων, συλλεγείσαν εκ των άριστων Ελλήνων συγγραφέων και ποιητών* του Στεφάνου Κομμυτή⁵.

1. Βλ. Στ. Παπαδοπούλου, 'Η προετοιμασία του αγώνος της Παλιγγενεσίας στη Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1968, σ. 6 κέ.

2. Βλ. 'Αθ. Ψαλίδας (εκδ. Γ. Χαριτάκη), 'Η Τουρκία κατά τας αρχάς του ΙΘ' αιώνας, «*Ηπειρωτικά Χρονικά*», τ. 6 (1931), σ. 56: «...Οί κάτοικοί της (δηλ. της Θεσσαλονίκης) είναι Τούρκοι, Έλληνες, Χριστιανοί και Έβραιοί πολλοί. Πόλις πολυάνθρωπη, έχει σχολείων ελληνικών πλήν άμελημένων...». Γρ. Εύαγγελίδου, 'Η παιδεία επί Τουρκοκρατίας, τ. Α', Αθήνα 1936, σ. 117.

3. Βλ. 'Απ. Βακαλοπούλου, έ.ά., σ. 156 κέ. St. Papadopoulos, Ecoles et associations grecques dans la Macédoine du Nord durant le dernier siècle de la domination turque, «*Balkan Studies*», 3 (1962), σ. 397 κέ. 'Η βίαιη άπάντηση του I. S n e g a ρ ο ν, «*Istoricheski Pregled*», XXI (1965), τεύχος 4, σ. 107 κέ. στη μελέτη του Στ. Παπαδοπούλου, καμιά άμφισβήτηση δεν περιέχει για την πνευματική άνθηση του ελληνισμού στην περιοχή Θεσσαλονίκης.

4. Λανθασμένα ή 'Αγγ. Τσιώμου Μεταλλινοϋ, 'Η παλαιά Θεσσαλονίκη, τ. Β', Θεσσαλονίκη 1940, σ. 38, θεωρεί πρώτο ελληνικό τυπογραφείο το ιδρυμένο το 1870 από τον Στ. Βασιλειάδη. Το ίδιο λάθος επαναλαμβάνουν οί Γ. Ζωγραφάκης, έφημ. *Θεσσαλονίκη*, φύλ. τής 17-6-1963, σ. 3 και Β. Αϊδαλής, Αί παρεκτροπαι του τύπου, Θεσσαλονίκη 1966, σ. 27.

5. Βλ. Κατάλογος του βιβλιοπωλείου [sic] Κωνσταντίνου Γκαρμπολά και Συν., 'Αθήνα 1838· Κατάλογος του βιβλιοπωλείου Κωνσταντίνου Γκαρμπολά, 'Αθήνα 1839.

Μετὰ τὸ θάνατό του, οἱ γιοὶ του Ἀλέξανδρος, Σοφοκλῆς καὶ Μιλτιάδης συνέχισαν τὴν οἰκογενειακὴ τους παράδοση, καθένας μὲ δική του ξεχωριστὴ ἐπωνυμία.

Ὁ Μιλτιάδης ἐπεξέτεινε τὴ δραστηριότητά του καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἴδρυσε δικό του τυπογραφεῖο καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Νικολάου Ψάλτη καὶ ἄλλων, ἐκδοτικὸ οἶκο. Τὸ τυπογραφεῖο λειτούργησε μόνο ἓνα χρόνο, τὸ 1850 καὶ ἐξέδωσε τουλάχιστο πέντε βιβλία¹: 1. Ἐπισημοσύματα Μητρὸς Δυστυχοῦσης πρὸς τὴν Θυγατέρα της. Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀντωνίου Μόσχου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τύποις Μιλτιάδου Κ. Γκαρμπολᾶ καὶ συντροφίας, 1850. Σχ. 160, σ. 120². 2. Παροιμίαι δραμματικαί, ἤτοι μεταποιηθεῖσαι εἰς ἀστειοτάτας κωμωδίας. Ἐρανισθεῖσαι ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ Μιλτιάδου Κ. Γκαρμπολᾶ καὶ Ν. Ψάλτου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τύποις Μιλτιάδου Κ. Γκαρμπολᾶ. 1850. Σχ. 80, σ. στ + 48³. 3. Πόνημα χρυσοῦν Ραββὶ τοῦ Ἰουδαίου ἐξελέγγων τὴν τῶν Ἰουδαίων πλάνην. Πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς εἰς τὴν Λατινίδα μεταφρασθὲν, ἔπειτα δὲ ἐκ τῆς Λατινίδος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλώσσαν ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκου. Νῦν δὲ μετατυπωθὲν μὲ τινὰς ἐπιδιορθώσεις τοῦ λεκτικοῦ ὑπὸ Κ. Χριστοδούλου καὶ Ν. Ψάλτου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τύποις Μιλτιάδου Κ. Γκαρμπολᾶ καὶ Συντροφίας. 1850. Σχ. 160, σ. στ + 96 καὶ κατάλογος συνδρομητῶν⁴. 4. Ἐφηρμοσμένη Ἠθική, ἤτοι βιογραφία τοῦ Ἰωσήφ καὶ Παυλάκη. Σχεδιασθεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου Χριστοδούλου Θετταλομάγνητος. Κατ' ἔγκρισιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς. Πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Ἐκδοσις δευτέρα βελτιωμένη. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τύποις Μιλτιάδου Κ. Γκαρμπολᾶ, 1850. Σχ. 80 μικρὸ, σ. 95⁵,

1. Στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ κ. Π. Κόκκα ὑπάρχει μιά ἐκδοσις 108 σ. τῆς *Γενεβέβης*, προσφιλοῦς ἀναγνώσματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χωρὶς ὅμως ἐξώφυλλο ἢ ἄλλη ἔνδειξις προελεύσεως. Ἐπειδὴ τὸ σχῆμα (160 μικρὸ), τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ ὁ κατάλογος συνδρομητῶν εἶναι σχεδὸν κοινὰ μὲ τὶς ἐκδόσεις τοῦ Μιλτ. Γκαρμπολᾶ, δὲν ἀποκλείεται νὰ τυπώθηκε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον στὸ πρῶτον ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον τῆς Θεσσαλονίκης.

2. Δ. Γκίβνη - Β. Μέξια, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία, 1800-1863, τ. Β', Ἀθήναι 1941, ἀρ. 5124. Ν. Δελιαλῆ, Κατάλογος Ἐντύπων Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης, μέρ. 2, Θεσσαλονίκη 1964, ἀρ. 1495.

3. Δ. Γκίβνη - Β. Μέξια, ἔ.α., ἀρ. 5264.

4. Δ. Γκίβνη - Β. Μέξια, ἔ.α., ἀρ. 5275. Ἡ πρώτη ἐκδοσις στὴν ἑλληνικὴν ἔγινε στὴ Λειψία τὸ 1769, βλ. E. m. L e g r a n d, Bibliographie Hellénique, τ. II, Paris 1928, ἀρ. 712 (σ. 106-111). Ν. Δελιαλῆ, ἔ.α., ἀρ. 2004.

5. Δ. Γκίβνη - Β. Μέξια, ἔ.α., τ. Γ', Ἀθήναι 1957, ἀρ. 10589. Ν. Δελιαλῆ, ἔ.α., ἀρ. 2466.

καί 5. *Ἐπιτάφιος Θωρήνος*, ἥτοι ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου τοῦ Ἁγίου καί Μεγάλου Σαββάτου. Περιέχουσα τὸν ἐν τῷ Τριωδίῳ Κανόνα, τὰ Ἐγκώμια, τὴν ἐν τῷ τέλει Προφητείαν, τὸν Ἀπόστολον κ.τ.λ. Ἐπιμελῶς ἦδη διορθωθείσα καί ἐκδοθεῖσα παρὰ Ἀλεξάνδρου Κωνσταντίνου τοῦ Πελοποννησίου, φιλοτίμῳ διαπάνῃ τοῦ ἐντιμοτάτου κυρίου Κωνσταντίνου Γ. Ντίγκα τοῦ ἐκ Ναούσσης. Εἰς ὕμνον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Ταφέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καί εἰς εὐχερεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς Ἁγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις βουλομένων ψάλλειν αὐτήν. Ἐκδοσις ἕκτη. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τύποις Μιλτ. Κ. Γκαρμπολᾶ καί συντροφίας. ΑΩΝ'-1850¹.

Ὁ Μιλτιάδης Γκαρμπολᾶς καί τὰ παιδιά του συνέχισαν τὴν πολύπλευρη δραστηριότητά τους παρὰ τὴ διάλυση τῆς ἐπιχειρήσεώς τους καί τὰ πολλὰ ἐμπόδια τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν ἐπειδὴ διατηροῦσαν τὴν ἐλληνικὴ ἰθαγένεια². Δὲν περιορίστηκαν μόνο στὴν ἔκδοση καί τὸ ἐμπόριο βιβλίων, ἀλλὰ ἀργότερα, τὸ 1875, ἐξέδωσαν τὴν πρώτη ἐλληνικὴ ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης *Φᾶρος τῆς Θεσσαλονίκης*, πού καί με τοὺς διαδοχικοὺς τίτλους *Φᾶρος τῆς Μακεδονίας* καί *Ἐρμῆς* προσέφερε πολυτίμες ὑπηρεσίες στὸ μακεδονικὸ ἐλληνισμὸ καί στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες³.

Δύο χρόνια μετὰ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Γκαρμπολᾶ, τὸ 1852, ἄνοιξε τὸ δεύτερο ἐλληνικὸ τυπογραφεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν Κυριάκο Γ. Δαρζηλοβίτη. Ἡ καταγωγή τοῦ Δαρζηλοβίτη ἦταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Δαρζήλοβο (σημ. Μεταμόρφωση) τοῦ Βερμίου. Μετὰ τὴν καταστροφή τοῦ χωριοῦ τους κατὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821⁴, οἱ Δαρζηλοβίτες κατέφυγαν στὴν Ἔδεσσα, ὅπου τὸ ἄγνωστο σὲ μᾶς πραγματικὸ τους ἐπώνυμο ἄλλαξε σὲ Δαρζηλοβίτης, ἀπὸ τὸν τόπο καταγωγῆς. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς καί δραστηριότητος τοῦ Κυριάκου μᾶς εἶναι ἄγνωστα. Τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι σπούδασε δάσκαλος στὴν Ἀθήνα⁵, ὅπου ἄλλωστε συνεργάστηκε με τὴν

1. Δὲν περιέχεται στὴ Βιβλιογραφία Δ. Γκίνι - Β. Μέξα. Βρίσκεται στὴ βιβλιοθήκη τοῦ κ. Π. Κόκκα. Ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσεως Ἀλέξ. Κωνσταντίνου ἦταν γνωστὸς ἐκδότης λειτουργικῶν βιβλίων, ὅπως τῆς *Ἀκολουθίας Νεκρωσίων*, Ἀθήναι 1853 καί τῆς *Ἀκολουθίας τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρωνος καί Λικίας τοῦ Θαυματουργοῦ*, Ἀθήναι 1861.

2. Ἰ. Μπήτου, Ἡ προοδευτικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου Θεσσαλονίκης κατὰ τὰ τελευταῖα τεσσαράκοντα ἔτη, «Λεύκωμα Βορείου Ἑλλάδος Γεωργίας Νένης», τ. 1, Ἀθήναι 1934, σ. 35.

3. Βλ. Ἰ. Μπήτου, ἔ.α., σ. 31 κς. Ἀλ. Ὀρολογᾶ, Τύπος Θεσσαλονίκης, ἄἈναμνηστικὸς Τόμος Θεσσαλονίκης 1912-1962», Θεσσαλονίκη 1962, σ. 549.

4. Βλ. Ἰ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐκδ. 3η, Θεσσαλονίκη 1967, σ. 181.

5. Ὁ Ι. Snegarov, Solun v balgarskata duhovna kultura, Sofija 1937, σ. 39, παραπέμπει στὸν K. Sapkarev, Njakolko dumj varhu statiiti na g. P. Dra-

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ,
ΠΤΟΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΘΡΘΡΟΥ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ.

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

*Τὸν τιμὴν τῆς Τριωθίου Καρόλα, τὰ Ἐγκώμια, τὴν ἑσπέρην,
τὴν τίμην Προφητείας, τὴν Ἀπόστολον κ.τ.λ.*

ΕΠΙΜΕΛΟΣ ΠΑΝ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

Καὶ ἐκδοθεῖσα

ΠΑΡΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΛΟΠΟΝΗΣΙΟΥ,

ΦΙΛΟΤΙΜΩ ΔΑΠΑΝῆ ΤΟΥ ΕΝΤΙΜΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΝΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΕΚ ΝΑΟΥΣΗΣ.

Εἰς ἴμνον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Ταφέντος καὶ Ἀναστάντος ΧΡΙΣΤΟΥ
τοῦ ΘΕΟΥ ἡμῶν, καὶ εἰς εὐχαριστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς
Ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκληστιαῖς βουλομένων ψάλλειν αὐτὴν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ.

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ,

ΤΥΠΟΙΣ ΜΙΑΤ. Κ. ΓΚΑΡΠΟΛΑ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ.

ΜΔΝ. 1850.

Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου,
στὴν ἔκδοσιν τοῦ Μ. Γκαρμπολά

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ
ΣΤΟΙΧ. ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

ΤΑ ΜΕΝ ΣΥΛΛΕΧΘΕΝΤΑ ΤΑ ΔΕ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝΤΑ
 ΥΠΟ **Ι. Π. Κ.**
 Πρὸς χρῆσιν τῶν Δεμοτικῶν Σχολείων.
ΠΕΡΙΟΔΟΥ Α. ΤΜΗΜΑ Α.
Περιέχου την Πολιτικὴν Γεωγραφίαν.

Μεταυποθέσεια ἐπὶ τὸ βίβλιον,
 Δαπάνη
Κ. ΔΑΡΖΗΛΟΒΙΤΟΥ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Κ. ΔΑΡΖΗΛΟΒΙΤΟΥ.
 Ἐπιμελεῖς Σπ. Αὐλοῦτος.
Βιβλίο 1ο
Ἰ. Π. Κ.
Ἰ. Π. Κ.
μοναχός.
 1855.

Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τῶν Γεωγραφίας Στοιχ(ειωδῶν) Μαθημάτων
 στήν πρώτη ἔκδοσιν τοῦ Κ. Δαρζηλοβίτη

ἐπιχείρηση τοῦ Ἀλεξάνδρου Γκαρμπολᾶ, ἐκδίδοντας στὰ 1840 ἓνα διδακτικό ἐγχειρίδιο τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς¹. Ἐπιστρέφοντας στὴ Μακεδονία² ἴδρυσε τὸ τυπογραφεῖο του στὰ 1852 καὶ χρησιμοποίησε τοῦ ἴδιου ἀκριβῆς τύπου τυπογραφικὰ στοιχεῖα μὲ τοῦ Μιλτιάδη Γκαρμπολᾶ. Μιά καὶ εἶναι γνωστοὶ οἱ δεσμοὶ τοῦ Δαρζηλοβίτη μὲ τὶς ἐκδοτικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν Γκαρμπολάδων, εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι οἱ τυπογραφικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ Μιλτιάδη Γκαρμπολᾶ δόθηκαν στὸν Κυριάκο.

Στὸ δεύτερο ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο τῆς Θεσσαλονίκης τυπώθηκαν σὲ διάστημα ἑπτὰ χρόνων, μέχρι τὸ 1858, δώδεκα τουλάχιστο ἑλληνικὰ βιβλία: 1. Ἀλφαβητάριον Γαλλικὸν περιέχον Κανόνας περὶ προφορᾶς, Ἀναγνωσματάριον καὶ Λεξικὸν τῶν ἐν τῷ κειμένῳ λέξεων. Ὑπὸ Ζ. Α. Μ. Ἐκδοσις Τρίτη ἐπιδιορθωμένη. Ἐκδοθὲν Δαπάνη Κ. Δαρζηλοβίτου. Ἐν Θεσσαλονίκη, τυπογραφεῖον Κ. Δαρζηλοβίτου. 1852. Σχ. 8ο, σ. 47³. 2. Ἡθικὴ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κ. Μ. Κούμα. Ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας κατὰ τὸ 1819. Νῦν δὲ μετατυπωθεῖσα ἀπαρραλλάκτως ἐγκρίσει τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, δαπάνη Κυρ. Δαρζηλοβίτου. - «Ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαριαν. . . τὰς ψυχὰς ἡμῶν» Ἰακώβου Ἐπιστ. Κεφ. Α' 21. - Θεσσαλονίκη, τύποις Κ. Δαρζηλοβίτου. 1852. Σχ. 8ο, σ. 96⁴. 3. Πρακτικὴ Ἀριθμητικὴ πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητεούντων εἰς τὰ Ἑλλην. σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ὑπὸ Χ. Βάφα. Ἐπιμᾶλλον ἐπιδιορθωμένη ἐκδίδεται τὸ πέμπτον διὰ δαπάνης Κ. Δαρζηλοβίτου. - «Φέρε λάβωμεν . . . καὶ λογισμὸν» (Πλάτ. Πολιτ. Βιβλ. ζ') - Ἐν Θεσσαλονίκη, Τυπογραφεῖον Κ. Δαρζηλοβίτου. 1852. Σχ. 8ο, σ. 80 + 1 ἄ. ἄ.⁵. 4. Ἀκολοθία τῆς ὀσίας μυροβλύτιδος καὶ θαυματουργοῦ Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκη. Μετατυπωθεῖσα συνεργεῖα μὲν καὶ ἐπιμελεῖα τῶν κυρίων

ganova i pr., MSBNU, τ. II, σ. 348, πού θεωρεῖ βέβαιο ὅτι ὁ Κυρ. Δαρζηλοβίτης ἦταν ὑπότροφος στὴν Ἀθήνα.

1. Σύντομος Γραμματικὴ τῶν Παιδῶν ἢ Περίληψις τῶν κυριωτέρων κανόνων τῆς Γραμματικῆς ὑπὸ Κυριάκου Γ. Δαρζηλοβίτου. - Παῖσε νιέ μου . . . τῆς γνώσεως. Παροιμ. Θ', 27 - Ἐν Ἀθήναις, Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀ. Γκαρμπολᾶ. 1846, Σχ. 8ο, σ. 24.

2. Στὴν ἐφημερίδα τοῦ Βελιγραδίου *Dunavskij Lebed* (Δουναβικὸς Κύκνος), ἀρ. φύλ. 9 τῆς 8 Νοεμβρίου 1860, σ. 3, ὁ Κυρ. Δαρζηλοβίτης γράφει μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἐγκαταστάθηκε στὴ Θεσσαλονίκη πρὶν δέκα χρόνια, βλ. I. Snegarov, ἔ. ἄ., σ. 39. Ὁ Δαρζηλοβίτης ἀνῆκε στὴ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ *Dunavskij Lebed*, βλ. M. Stojanov, *Balgarska Vazroždenska knjižina. Analitičen repertoar na balgarskite knigi i periodični izdanija*, 1806-1878, τ. I, Sofija 1957, σ. 438.

3. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ἔ. ἄ., τ. Β', Ἀθήναι 1941, ἀρ. 5625. Ἡ ἐκδοσις Θεσσαλονίκης ἦταν ἀνατύπωση τῆς τρίτης ἐκδόσεως, Ἀθήναι 1849. Ἡ πρώτη ἐκδοσις ἐγίνε στὴν Ἀθήνα τὸ 1846.

4. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ἔ. ἄ., ἀρ. 5702.

5. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ἔ. ἄ., ἀρ. 5819.

ἐπιτρόπων Μ. Ἀθανασίου καὶ Π. Παππαδοπούλου, καὶ ζήλω τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τῆς ὁσίας Σακελλίων Θεσσαλον. καὶ Πέτρου ἐφημερίου, Δαπάνη δὲ τῶν φιλοχρίστων καὶ εὐσεβῶν Χριστιανῶν. Ἐν Θεσσαλονίκῃ. Τυπογραφεῖον Κυριάκου Δαρζηλοβίτου. 1853. Σχ. 8ο, σ. 83¹. 5. *Ἡ ἱατρικὴ ἐν ἐλλείψει ἱατροῦ*. Ὑπὸ Σ. Σαμαρτζίδου ἱατροῦ. Κατ' ἐγκρίσιν τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς. Θεσσαλονίκη, Τύποις Κ. Δαρζηλοβίτου. (Ὁδὸς Σουλτανιέ). Ἐπιμελεία Σπ. Αὐλονίτου. 1853. Σχ. 8ο, σ. 1 ἄ. ἀ. + γ' + 7 + 111². 6. *Βόλνευ, Φυσικὸς Νόμος ἢ φυσικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἡθικῆς*. Μεταφρασθεὶς παρὰ Κωνσταντίνου Πεντεδέκα. Ἐκδοθεὶς δὲ τὸ δεύτερον ὑπὸ Κ. Δαρζηλοβίτου, δαπάνη τῶν Κυρίων συνδρομητῶν. (Ἐγκρίσει τῆς Ἀρμοδίας Ἀρχῆς). - «Ἰσότης . . . παραγωγαὶ αὐτῶν». Βόλνευ, Φυσικὸς Νόμ. Κεφ. ΙΑ' - Ἐν Θεσσαλονίκῃ, Τυπογραφ. Κ. Δαρζηλοβίτου. Ἐπιμελ. Σπ. Αὐλονίτου. 1854. Σχ. 16ο, σ. 93 + 2 ἄ. ἀ.³. 7. *Πρώτη τροφὴ τοῦ ὄχιου ἀνθρώπινου νοός*, συγγραφεὶσα γερμανιστὶ παρὰ Καρόλου Τραϋγόττου Θείμη, καὶ μεταφρασθεῖσα παρὰ Γ. Γενναδίου, Πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπανταχοῦ Σχολείων. Ἦδη δὲ μετατωπθεῖσα ἀπαραλ[λ]άκτως κατὰ τὴν τελευταίαν Στερεότυπον ἔκδοσιν Διὰ δαπάνης Κ. Δαρζηλοβίτου. (Ἐγκρίσει τῆς Ἀρμοδίας Ἀρχῆς). Θεσσαλονίκη. Τυπογραφ. Κ. Δαρζηλοβίτου (Ὁδὸς Σουλτανιέ). Ἐπιμελεία Σπ. Αὐλονίτου. 1854. Σχ. 8ο, σ. 96⁴. 8. *Γεωγραφίας Στοιχ. Μαθήματα*, τὰ μὲν συλλεχθέντα τὰ δὲ συνταχθέντα Ὑπὸ Ι. Π. Κ., Πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Περίοδος Α'. Τμήμα Α'. Περιέχον τὴν Πολιτικὴν Γεωγραφίαν. Μετατωπθεῖσα ἐπὶ τὸ βέλτιον. Δαπάνη Κ. Δαρζηλοβίτου. Θεσσαλονίκη, Τυπογραφεῖον Κ. Δαρζηλοβίτου, Ἐπιμελεία Σπ. Αὐλονίτου. 1855. Σχ. 16ο, σ. 96⁵. 9. *Γεωγραφίας Στοιχ. Μαθήματα*, τὰ μὲν συλλεχθέντα τὰ δὲ συνταχθέντα Ὑπὸ Ι. Π. Κ., Πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Περίοδος Α'. Τμήμα Α'. Περιέχον τὴν Πολιτικὴν Γεωγραφίαν. Μετατώπως τετάρτη εἰς τὸ βέλτιον, Ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Κ. Δαρζηλοβίτου. Ὁδός

1. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ε.ά., ἀρ. 5887. Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἔγινε τὸ 1731 στὴ Μοσχόπολη «... ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τῶν Κυρίων Θεολόγῃ ἱερέως καὶ Ρίζου Γεωργίου, διὰ ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν... διορθωθεῖσα δὲ ὡς ἐφικτόν, παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου καὶ λογιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κύρ, κύρ Γρηγορίου Μοσχοπολίτου», βλ. E. m. Legrand, ε.ά., τ. Ι, Paris 1918, ἀρ. 204 (σ. 235-236).

2. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ε.ά., ἀρ. 5980.

3. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ε.ά., ἀρ. 6192. Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἔγινε στὴν Αἴγινα ἀπὸ τὴν «Ἐθνικὴ Τυπογραφία» τὸ 1828.

4. Δ. Γκίνη - Β. Μέξα, ε.ά., ἀρ. 6327.

5. Δὲν περιέχεται στὴ Βιβλιογραφία Δ. Γκίνη - Β. Μέξα. Ὑπάρχει στὴ βιβλιοθήκη τοῦ κ. Π. Κόκκα. Ἡ πρώτη ἔκδοσις τῆς Γεωγραφίας ἔγινε στὴν Ἀθήνα τὸ 1839 καὶ ὡς τὸ 1856 κυκλοφόρησαν δέκα ἔκδόσεις καὶ τρεῖς ἀναθεωρήσεις. Ὁ Ι. Π. Κ. ἦταν ὁ Ἰ. Π. Κοκκῶνης, ἐκπαιδευτικὸς καὶ συγγραφεὴς ἀρκετῶν διδακτικῶν ἐγχειριδίων.

«Σουλτανιέ», Ἀριθμὸς 155. 1856. Δι' ἐπιμελείας Πανταζῆ Χ. Γαμβρίσου. Σχ. 160, σ. 96¹. 10. *Ἱστορικὴ περιλήψις τοῦ Ἱεροῦ Ἐδαγγελίου φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου Χριστοδοῦλου Θετταλομάγνητος*. Πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων — «Ἐρευνᾶτε... περὶ ἐμοῦ». Ἰωάν. Κεφ. Ε', λθ'. — Θεσσαλονίκη, Τύποις καὶ ἀναλώμασι Κ. Δαρζηλοβίτου. 1857. Σχ. 80, σ. 64². 11. *Ἐγχειρίδιον Χριστιανικόν, Περιέχον Σύντομον ἐξηγήσιν τοῦ Θείου Ναοῦ, τῶν ἐν αὐτῷ ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων, τῶν συνήθων ἀκολουθιῶν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας, καὶ τῶν ἁγίων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας*. Καὶ ἐρανισθὲν ἐκ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων ὑπὸ Δ. Ν. Δαρβάρεως. Μετατύπωσις Πρώτη Κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἑκτὴν ἑκδοσιν. Ἐπιδιορθωμένη μετὰ προσθήκης Γραφικῶν ὑποσημειώσεων καὶ τινῶν ἄλλων ἐπαυξήσεων. Ἐν Θεσσαλονίκῃ Τύποις Κ. Δαρζηλοβίτου. Ὁδὸς Σουλτανιέ, Ἀριθ. 155. Ἐπιμελεῖα Πανταζῆ Χ. Γαμβρίσου. Εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ Κ. Δαρζηλοβίτου ἐν ὁδῷ Σουλτανιέ, Ἀριθ. 155 (Τυπᾶται παρ. 80). 1858. Σχ. 160, σ. 52³. 12. *Ἱστορία χρονικὴ περιέχουσα ἅπασαν τὴν κοσμοποιίαν. Καὶ διεξιούσα κατ' ἐπιτομὴν περὶ τε οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, περὶ τοῦ Φωτὸς αὐτοῦ, καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ὑπὸ Θεοῦ δημιουργηθέντων ἐν Ἡμέραις ἕξ· περὶ τε τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Ἐῖδας καὶ τῶν λοιπῶν καθεξῆς, θεολογικῶς πως καὶ φυσικῶς*. Συντεθεῖσα μὲν ποτε παρὰ τοῦ ἀοιδίμου καὶ ἀειμνήστου Μιχαήλ Γλυκᾶ τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας. Φιλοπόνως δὲ ἐπεξεργασθεῖσα, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα εἰς κεφάλαια τεσσαράκοντα καὶ τρία ὑπὸ Χριστοδοῦλου Εὐθυμιάδου Ὀλυμπίου. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδίδεται πρὸς χρῆσιν ἐκάστου φιλομούσου, καὶ φιλομαθοῦς ἀναγνώστου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκ τῆς τυπογραφίας Κ. Δαρζηλοβίτου. Ἐπιμελεῖα Πανταζῆ Χ. Γαμβρίσου. 1858. Σχ. 80 μικρὸ, σ. ιδ' + 2 ἄ. ἄ. + 208⁴.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δώδεκα αὐτὰ ἑλληνικά βιβλία, στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Δαρζηλοβίτη τυπώθηκε καὶ ἓνα βουλγαρικό⁵. Εἶναι τὸ μεταφρασμένο στὰ

1. Δ. Γκίνη - Β. Μέξια, ἑ.ἄ., τ. Γ', Ἀθήναι 1957, ἀρ. 6874.

2. Δ. Γκίνη - Β. Μέξια, ἑ.ἄ., ἀρ. 7243. Ἡ πρώτη ἑκδοσις ἔγινε στὴν Ἀθήνα τὸ 1840.

3. Δ. Γκίνη - Β. Μέξια, ἑ.ἄ., ἀρ. 7502.

4. Δ. Γκίνη - Β. Μέξια, ἑ.ἄ., ἀρ. 7585. Ἀ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη, τ. Α', Πετρούπολις 1891, σ. 387. Ν. Δελιαλή, ἑ.ἄ., ἀρ. 430.

5. Ο. I. S negarov, ἑ.ἄ., σ. 30, θεωρεῖ πιθανὴν τὴν ἑκδοσὴν καὶ δευτέρου βουλγαρικοῦ βιβλίου, μὲ ἑλληνικά τυπογραφικά στοιχεῖα, τοῦ *Κανόναμε ζα σέλατα Μπίτολσκι σάνκι ζάκον ζα τζιφλιγάρτε ι τζιφτζίσιτε στο σετ ποι πόελα Μπίτολσκα*, ἀπὸ τοῦ τυπογραφεῖο Δαρζηλοβίτη. Βλ. L. Miletič, Edin dokument ot parvoto vreme na Tanzimatata, «Sbornik Narodni Umotvorenija, Nauka i Knizina», XV (1898), σ. 357 κέ.

βουλγαρικά από τον άρχιμανδρίτη Pavel Bozigranski¹ (δηλ. 'Αγιοταφίτη) από το χωριό Κονικόβο (σημ. Δυτικό, παλ. Στίβα) τής περιοχής 'Εδέσσης «Ευαγγέλιο του Κυρίου και Θεού ήμων 'Ιησού Χριστού. Τυπωμένο τώρα και πάλι στη βουλγαρική γλώσσα, για κάθε Κυριακή διαδοχικά άρχίζοντας από το τέλος του χρόνου. Μεταφρασμένο και διορθωμένο από μένα, τον ιερομόναχο Πάβελ, πρωτοσύγκελο του Παναγίου Τάφου, γεννημένο στο χωριό Κονικόβο τής 'Επισκοπής 'Εδέσσης. Θεσσαλονίκη. Τυπογραφείο Κυριάκου Δαρζηδέν. 1852» (μτφρ. του έξωφύλλου από τὰ βουλγαρικά). Το Ευαγγέλιο αυτό, γνωστό ως Konikovsko Evangelie, είναι τυπωμένο με ελληνικά τυπογραφικά στοιχεία και όχι σλαβικά, όπως δείχνει και τὸ ακόλουθο απόσπασμα από τὸ κατὰ 'Ιωάννη Ευαγγέλιο, κεφ. Κ, 19: «Μπесе δότζκανα νὰ τόα δέν πράβνιουτ οὐτ σέδμητζατα, ἡ μπέα βρατητε ζατφορένη, τάμου δέκα μπέα οὐτζενήτζοιτε σωμπράνη ζαρδι στράχουτ 'Ιουδαίτζικη, δουιδέ 'Ιησοῦς, ἡ ζαστανά ποῦ σρέδε, ἡ βέλε νὰ νήχ, μῆρ νὰ βὰς. 'Η κὰ καζὰ βὰα λακαρδιά, μοῦ πουκαζὰ ράτζειτέ μου ἡ ρεμπροτού μου, ἡ οὐτζενήτζοιτε σὰ ζαραδουβία κὰ βεϊδωα Γόσποуда»². Ὅπως διαπιστώνουμε, τὸ βουλγαρικό κείμενο ὄχι μόνο εἶναι γραμμένο μετὰ τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο, ἀλλὰ και μετὰ τὸς ὀρθογραφικούς κανόνες τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς και αὐτὸ γίνεται στις παραμονές τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Βουλγαρικῆς 'Εξαρχίας. Τὸ φαινόμενο ὁμως αὐτὸ δὲν εἶναι μοναδικό. Πρὶν και μετὰ τὸ 1852, ποῦ τυπώθηκε τὸ Konikovsko Evangelie πολυάριθμα βουλγαρικά κείμενα, λόγια και λαϊκά, γράφονται ἢ τυπώνονται μετὰ τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο³, γιατί

1. Βλ. Α. Stoilov, Balgarski knižovnici, Sofija 1922, τ. I, σ. 28-30.

2. Βλ. J. Ivanov, Balgarski starini iz Makedonija, Sofija 1931, σ. 183.

3. Παρόμοια γνωστά κείμενα μετὰ τὸ Konikovsko Evangelie εἶναι τὰ ἀκόλουθα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀποκλείουμε και τὴν ὑπαρξὴ ἄλλων: 1) *Εἰσαγωγικὴ διδασκαλία περιέχουσα Λεξικὸν τετράγλωσσον τῶν τεσσάρων κοινῶν διαλέκτων*, ἧτοι τῆς ἀπλῆς ρωμαϊκῆς, τῆς ἐν Μοισίᾳ βλαχικῆς, τῆς βουλγαρικῆς και τῆς ἀλβανικῆς. *Συνθετίσα . . . παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου και λογιωτάτου διδασκάλου, οἰκονόμου και ἱεροκήρυκος Κυρίου Δανιὴλ τοῦ ἐκ Μοσχολέως*. 'Η πληρέστερη κριτικὴ ἔκδοσι τοῦ σλαβικοῦ κειμένου ἔβρινε ἀπὸ τὸν V. Rogorelov, «Sbornik», XVII, 11, Sofija 1925, σ. 3-48. 2) *Δοκίμιον περὶ πλησιεστάτης συγγενείας τῆς Σλαβονοροσσικῆς γλώσσης πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Οἰκονόμου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, ἐν Περρονπόλει 1828*, ὅπου περιέχονται στη βουλγαρικὴ γλώσσα τὸ *Πάτερ ἡμῶν* και ἄλλα κείμενα. Τὸ *Πάτερ ἡμῶν* ξαναδημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν P. Dragano, «Izvestija Otdelenija Russkogo Jazika i Slovenosti», X, 1, σ. 330. 3) Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν *Δαμασκηνὸ Στουδίτη*, μεταφρασμένα στο σλαβικὸ ἰδίωμα τοῦ Marnac Ροδόπης στὰ 1859 και γραμμένα στὴν ἑλληνικὴ γραφὴ ἀπὸ τὸν Kiriak Konstantinov. Δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὸν γιὸ του H. K. Konstantinov, «Sbornik Narodni Umotvorenija, κτλ.», τ. I-II (1889-1890), σ. 134-156 και 269-285. 4) Τὸ *Εὐαγγελεῖδιο* τοῦ χωριοῦ Tarlis (σημ. Βαθύτοπος) τῆς περιοχῆς Νευροκοπίου, συντεταγμένο . . . διὰ χειρὸς τοῦ Δημητρίου Στοῦλιδου, παιδαγωγὸ ἐκ κόμης Ταρληφ-

πολλοὶ σλαβόφωνοι δὲν γνώριζαν τὴν κυριλλικὴ ἀλλὰ μόνο τὴν ἑλληνικὴ γραφὴ καὶ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ σὲ ἄλλες γλώσσες, ὅπως σὲ τουρκικὰ ἀκόμα κείμενα ¹.

ζίου ἐν ἔτησιν 1861, Σεπτεμβρίου. Μεταγραμματισμένο στὸ κυριλλικὸ ἀλφάβητο δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν L. Miletič, Balgarski starini, τ. VI, Sofija 1920, σ. 71-176, μαζί μὲ γλωσσικὴ εἰσαγωγὴ καὶ λεξικὸ. 5) Τὸ *Εὐαγγέλιο τῆς Κολακιάς (Kolakijsko Evangelie)*, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο Κυπριάδη τὸ 1863, σὲ δύο χειρόγραφα. Τὸ πρῶτο ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ τὸν L. Miletič, ἑ.ἀ., σ. 5 καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸν J. Ivanov, ἑ.ἀ., σ. 195-198. Βλ. A. Mazon - A. Vaillant, L'Évangélique de Kolakia. Un parler slave du Bas-Vardar, Paris 1938. 6) *Πέσνι ι Πρικάζνιτσι* (= Τραγοῦδια καὶ Παραμῦθια) τοῦ χωριοῦ Βρόντια Σερρών ἀπὸ τὸν Δημήτριο Μιχάλη, στὰ 1868. Ἡ συλλογὴ αὐτὴ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν St. Romanski, «Makedonski Pregled», τ. IV, 3, σ. 110-153 καὶ 4, σ. 107-120. 7) *Τετραδίων μου, τοῦ πάππα Ἰωάννου ἀπὸ χωρίου Βυσσῶκα* τοῦ 1868, βλ. J. Ivanov, ἑ.ἀ., σ. 203-205. Τοῦ ἰδίου, Un parler bulgare archaïque, «Revue des Etudes Slaves», τ. II, (1922), σ. 86-103. 8) Τρεῖς χειρόγραφες ἀνθολογίαι θρησκευτικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ἠθικῶν καὶ ἱατρικῶν συμβουλῶν, συνταγμένες τὸ 1870 στὸ ἴδιωμα τῆς Ἀχρίδας ἀπὸ τὸν Ionë Snegarov. Δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὸν γιό του, καθηγητὴ Ivan Snegarov, «Makedonski Pregled», τ. I, 4, σ. 67-84 καὶ 5-6, σ. 23-34. 9) Ἐπιστολὴ τῶν προεστῶν τοῦ χωριοῦ Bobošëica τῆς Ν. Ἀλβανίας πρὸς τὸν ἔξαρχο Ἄνθιμο, ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1873, βλ. I. Snegarov, «Makedonski Pregled», τ. IX, I, (1934), σ. 1-16 μαζί μὲ γλωσσολογικὴ μελέτη τοῦ L. Miletič, σ. 17-30. 10) Ἀπόσπασμα προσφωνήσεως τοῦ δασκάλου τοῦ χωριοῦ Bobošëica D. Canco τὸ 1874. Τὸ κείμενο δημοσιεύθηκε μὲ λατινικὴ γραφὴ καὶ γαλλικὴ μετάφραση ἀπὸ τὸν A. Mazon στὸν τόμο Documents, Contes et Chansons slaves de l'Albanie du Sud, Paris 1936, σ. 108-113. 11) Ἀπόσπασματα τῶν ἐτῶν 1870-1880 τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Bobošëica. Δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὸν A. Mazon, ἑ.ἀ., σ. 114-144. 12) Ὁ *ἐπιτάφιος θρήνος, ἦτοι ἡ Ἀπολυθία τοῦ ὁσίου τοῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Σαββάτου, ὁ Ἐσπερινὸς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου του εἰς διαφόρους γλώσσας, Θεσσαλονίκη 1883*. Τὸ βουλγαρικὸ τμῆμα δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν P. Draganov στὴν «Zvestija Otdelenija Russkogo Jazika i Slovenesti», τ. X, I, σ. 332. 13) Ἀνθολογία θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν τῶν ἐτῶν 1888-1890 ἀπὸ τὸ χωριὸ Τεῆστο τοῦ Νευροκοπίου. Στις 726 σελίδες τοῦ χειρογράφου περιέχονται 56 ὁμιλίες. Σχετικὴ μελέτη δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν K. Mirëv, «Makedonski Pregled», τ. VII (1932), 2-3, σ. 149-186.

Παρόμοια κείμενα δημοσιεύθηκαν στις βουλγαρικὲς ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως *Carigradski Vestnik* (1848-1862), βλ. M. Stojanov, ἑ.ἀ., σ. 434, καὶ *Makedonija* (1866-1872), βλ. M. Stojanov, ἑ.ἀ., σ. 445 καὶ J. Lampsidis, *Tekstove na gracki ezik v vestnik Makedonija 1866-1872 god.*, Sofija 1959. Γιά τὸν Κανοναμὲ ζα σέλατα Μπίτωλσκοι, βλ. παραπάνω σ. 245, σημ. 5.

I. Bl. S. Salaville - E. Dallegio, Karamanlidika. Bibliographie analytique d'ouvrages en langue turque imprimés en caractères grecs, τ. I, 1584-1850, Athènes 1958. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐκδήλωση μιᾶς γενικότερης κινήσεως, ποὺ θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἀποσαρηνισθῆ. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Σλάβους καὶ τοὺς Καραμανλῆδες παρόμοια κείμενα ἐκδίδουν οἱ Κουτσόβλαχοι, οἱ ὀρθόδοξοι Ἄλβανοι, οἱ Ρουμὰνοι τῆς Βεσσαρβίας, Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, οἱ Bazarjane Τάταροι τῆς Κριμαίας, οἱ Γκαγκαυζοὶ τῆς Μαύρης Θάλασσας, οἱ Βαρδαριώτες Τούρκοι καὶ οἱ τουρκόφωνοι

ΕΥΑΓΓΕΛΙΕ

ΝΑ ΓΟΥΝΟΑ ΜΗΟΥΑ Η ΣΠΑΣΑ ΝΑ ΣΕΤΟ ΗΗΣΟΥΑ ΧΡΙΣΤΟ. ΣΙΓΑ ΝΟΥΒ
 ΤΥΠΟΣΑΟ ΝΑ ΜΠΟΓΑΡΚΟΗΕΖΙΕ. ΣΑ ΣΕΚΟΑ ΝΕΔΕΛΙΑ
 ΟΤ ΓΟΥΑΝΑ ΔΟΥΘΑΝΑ ΣΟΥΕΤ.

ΠΡΕΠΙΣΑΝΟ Η ΔΙΟΥΤΟΥΑΝΟ ΟΤ ΜΕΝΕ

ΠΑΥΕΛ ΙΡΟΜΟΝΑΧ,

ΜΠΟΖΙΓΡΟΒΣΚΗ ΠΡΟΤΟΙΤΤΕ, ΡΟΔΩΝ ΒΟΔΕΝΣΚΑ (Εσθονία)

ΟΤ ΓΕΛΟ ΚΟΝΙΚΟΥΑ.

ΣΟΛΟΝ.

ΣΤΑΜΠΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥΑ ΔΑΤΟΥΑΝ

1832.

Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ μεταφρασμένου ἀπὸ τὸν P. Bozigröbski
 στὰ βουλγαρικὰ Ἐδαγγελίον

Τὸ Κονίκονσκο Evangelie ὑπῆρξε ἡ βάση στὴν ὁποία στηρίχθηκε ὁ βουλγαρικός¹, τελευταῖα δὲ καὶ ὁ «μακεδονικός»², χαρακτήρας τοῦ τυπογραφείου Δαρζηλοβίτη. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι ὁ ἀρχιμανδρίτης Pavel Bozigrubski παρότρυνε τὸν Κυριάκο καὶ τὸν ἀδελφὸ του Κωνσταντῖνο νὰ ἱδρῦσουν βουλγαρικὸ τυπογραφεῖο στὴ μακεδονικὴ πρωτεύουσα καὶ ὅτι ἡ χρησιμοποίηση ἑλληνικῶν τυπογραφικῶν στοιχείων καὶ ὄχι σλαβικῶν ὀφείλεται σὲ ἀντίδραση τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πνευματικῆς ἡγεσίας τῆς Θεσσαλονίκης³ ἢ σὲ ἔλλειψη σλαβικῶν στοιχείων στὴ διεθνῆ ἀγορά⁴. Τὰ ἐπιχειρήματα ὁμῶς αὐτά, νομίζω, δὲν εἶναι οὔτε σοβαρὰ οὔτε καλόπιστα. Σὺγχρονα μὲ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Δαρζηλοβίτη ὑπάρχουν μερικὰ βουλγαρικά τυπογραφεῖα στὴν Ὁθωμανικὴ Αὐτοκρατορία⁵ καὶ δὲν

τῆς Θράκης. Ἐπίσης οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Κόπτες συχνὰ ἔγραφαν τὴ μητρικὴ τους γλῶσσα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ὅπως παρατηροῦν οἱ A. Mazon καὶ A. Vailant, στὴν τόσο ἀξιόλογη μελέτη τους, ἑ.ἀ., σ. 13, δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε ἀπόλυτα ἱκανοποιητικὴ λύση στὸ φαινόμενο αὐτό, μιά καὶ δὲν ἔχουμε ἀκόμη πλήρη βιβλιογραφία καὶ συγκριτικὲς μελέτες τῶν διαφόρων φιλολογιῶν. Πάντως, νομίζω, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ ἔπαιξε στὴν Ἀνατολὴ ρόλο σχεδὸν ἀνάλογο μὲ τὴ λατινικὴ στὴ Δ. Εὐρώπῃ.

1. J. Ivanov, *Balgarie v Makedonija*, Sofija 1915, σ. 142. Τοῦ ἰδίου, *La question macédonienne*, Paris 1920, σ. 86. S. Kutinčev, *Pečatartstvo v Balgarija do osvoboždenieto*, Sofija 1920, σ. 87-88. S. Radev, *Makedonija i balgarskoto vazražđane v XIX vek*, Sofija 1927, σ. 301 κέ. D. Mirčev, *Balgarskata kniga v Makedonija*, «ἀναμνηστικός τόμος Sbornik Solun», Sofija 1934, σ. 162 κέ. H. r. Antov, *Parvata balgarska pečatnica v Solun*, «ἀναμνηστικός τόμος Sbornik Solun», Sofija 1934, σ. 313.

Μόνο, ἀπὸ ὅσα γνωρίζω, ὁ I. Snegarov, ἑ.ἀ., σ. 30, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Δαρζηλοβίτης ἱδρυσε ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο. Αὐτὸ ἀλλῶστε, ὁμολογοῦσε καὶ ὁ Δαρζηλοβίτης στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν ἐφημερίδα *Dunavskij Lebed*, ἑ.ἀ. σ. 243, σμ. 2.

2. H. Polenakovik, *Stranici od Makedonskata kniževnost*, Skopje 1952, σ. 129. D. Vlahov, *Makedonija, momenti od istorijata na Makedonskiot narod*, Skopje 1950, σ. 103. D. Zografski - G. Abaciev - A. Mitrev - M. Keramidčiev, *Egejska Makedonija vo našata nacionalna istorija*, Skopje 1951, σ. 108 κέ.

3. J. Ivanov, ἑ.ἀ., σ. 86. D. Vlahov, ἑ.ἀ., σ. 103.

4. Βλ. τὴν ἐπίσημη ἔκδοση τοῦ βουλγαρικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν: *La question bulgare et les états balkaniques*, Sofia 1919, σ. 293.

5. Τὸ πρῶτο βουλγαρικὸ τυπογραφεῖο ἱδρύθηκε τὸ 1838 στὴ Θεσσαλονικὴ ἀπὸ τὸν Hadži-Teodosij Sinaitski καὶ ἔκλεισε τὸ 1841, κατεστραμμένο ἀπὸ πυρκαϊά. Τὸ 1828 ὁ Nikola Karastojanov ἄνοιξε ἓνα πρῶτόγονο τυπογραφεῖο στὴν πατρίδα του Σαμοκόβι, ἀλλὰ ἄρχισε τὴ λειτουργία του μόλις τὸ 1846. Μεταξὺ τοῦ 1843 μὲ 1844 ἱδρύθηκαν τρία τυπογραφεῖα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸ 1847 τέταρτο ἀπὸ τὸν Ivan Bogorov. Βλ. D. Mirčev, ἑ.ἀ., σ. 162 κέ. H. r. Antov, ἑ.ἀ., σ. 313 κέ. M. Stojanov, ἑ.ἀ., σ. 505 κέ. Δ. Πετροπόλου, *Πνευματικὲς σχέσεις Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων τὸν 19^ο αἰῶνα*, Ἀθῆναι 1954 (β' ἐκδ. φωτοτυπίας, Ἀθῆναι 1968), σ. 11. B. Penen,

ήταν ἄρα δυνατό ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἡ ἑλληνική πνευματική ἡγεσία νά στρέψουν ὄλη τους τήν ἀντίδραση μόνον ἐναντίον τοῦ Δαρζηλοβίτη. Καί ἡ ὑπαρξη σλαβικῶν τυπογραφειῶν στά Βαλκάνια καί κυρίως στίς σλαβικές χῶρες τῆς Κεντρικῆς καί Ἀνατολικῆς Εὐρώπης δέν δικαιολογεῖ τήν ἔλλειψη σλαβικῶν στοιχείων στήν ἀγορά. Ἐκτός αὐτῶν ὁ Δαρζηλοβίτης μέσα σέ λίγα χρόνια τύπωσε ἐκτός ἀπό ἕνα βιβλίον στά βουλγαρικά, ἀποκλειστικά καί μόνο ἑλληνικά βιβλία, μέ ιδιαίτερη προτίμηση στήν ἐπανεκδοση διδακτικῶν σχολικῶν ἐγχειριδίων. Ἴσως ὑποστηριχθῆ ὅτι ὁ Δαρζηλοβίτης, σάν ἐξυπνος ἔμπορος, τύπωνε μόνο ἑλληνικά βιβλία ἀποβλέποντας σέ ἐκτεταμένη κυκλοφορία καί ἐπομένως σέ μεγαλύτερο κέρδος. Ἀλλά καί τὸ ἐπιχειρημα αὐτὸ δέν εἶναι σωστό. Τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Δαρζηλοβίτη πρόσθεσε ἐλάχιστα στήν πλούσια ἑλληνική πνευματική παραγωγή, ἐνῶ ἀντίθετα οἱ ἀνάγκες τῶν τότε ἀναγεννωμένων Βουλγάρων ἦταν ἐπείγουσες καί ἐπιτακτικές. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους τὸ τυπογραφεῖο Δαρζηλοβίτη εἶναι ἑλληνικὸ καί ὄχι βουλγαρικὸ ἢ, πολὺ περισσότερο, «μακεδονικόν». Αὐτὸ, βέβαια, δέν ἀποτελεῖ ἀμφισβήτηση τῆς βουλγαρικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τοῦ Δαρζηλοβίτη. Ὁ ἴδιος ἐργάστηκε γιὰ τήν πολιτικὴ καί ἐκκλησιαστικὴ χειραφέτηση τῶν Βουλγάρων καί τὸ τυπογραφεῖο κλείστηκε ἀπὸ τίς τουρκικές ἀρχές τὸ 1858, γιὰτὸ Ἰωάννης ἔχει ἀναμνηθῆ σέ πολιτικὴς κινήσεις στήν περιοχὴ τοῦ Κιλικίᾳ καί ὁ ἀδελφός του, ἄλλωστε, Κωνσταντίνος Ἰδρυσσε τὸ 1867 τὸ πρῶτο βουλγαρικὸ σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης μέ δασκάλα τὴ θυγατέρα του Slavka Dinkova¹.

Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ὁ ἑλληνομαθέστατος² Κυριάκος Δαρζηλο-

Istorija na novata balgarska literatura, t. III, Sofija 1930, σ. 249 κέ. I. S n e g a r o v, Sto godini ot osnovanaveto na parvata balgarska pečatnica, Sofija 1939.

1. Βλ. βιβλιογραφία παραπάνω, σ. 248, σημ. 1. Γιὰ τὸ πρῶτο βουλγαρικὸ σχολεῖο Θεσσαλονίκης, βλ. τίς διάφορες μελέτες στὸν «ἀναμνηστικὸ τόμο Sbornik Solun», Sofija 1934. Ἐπίσης, Π a v t. K o v t o γ ι á ν n η, Ὁλίγα σημειώματα περὶ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ βουλγαρικῆς κοινότητος, ἐφημ. Ἀθηνῶν Ἀγών, φύλ. 509 τῆς 20 Μαΐου 1910, σ. 2, 3 καί 510 τῆς 27 Μαΐου 1910, σ. 2, 3.

2. Ὁ I. S n e g a r o v, Solun v balgarskata duhovna kultura, Sofija 1937, σ. 198, δημοσιεύει ἀνέκδοτη ἐπιστολὴ τοῦ Κυρ. Δαρζηλοβίτη σέ ἑλληνικὴ γλῶσσα, πρὸς τὸν G. Rakovski, ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1860, ὅπου διαβάζουμε: «... ἐπειδὴ ἤρχισα ὀλίγον ν' ἀναγινώσκω τὴν βουλγαρικὴν γλῶσσαν, παρακαλῶ νὰ μοι πέμψητε μίαν καλλιγραφίαν (λέπον πίσμον) καί βιβλίον τι βοηθητικόν, τὴν δὲ τιμὴν αὐτοῦ θέλω σὰς ἐμβάσει μετὰ τῆς συνδρομῆς τοῦ Κυρ. Παπαγιάννη, ὅστις μετὰ τινὰς ἡμέρας θά μοι πέμψη». Ὁ Κυρ. Δαρζηλοβίτης περιλαμβάνεται στὸν κατάλογο συνδρομητῶν τοῦ Μ. Δ ἤ μ ι τ σ α, Τὰ περὶ τῆς αυτοκεφάλου ἀρχιεπισκοπῆς τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς, Ἀχρίδος καί Βουλγαρίας, Ἀθῆναι 1859, γιὰ δέκα ἀντίτυπα, τοῦ Θ. Ἰ. Κ ε ἰ λ τ ς, Ἐπιτομὴ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, Ἀθῆναι 1870 (μετάφραση Σπ. Ἀντωνιάδου - Θ. Ἰ. Γιάννου), σ. 105 γιὰ πέντε ἀντίτυπα καί στὴ Γενεβιέβη, ἐ.ἀ., σ. 241, σημ. 1.

βίτης ἦταν βαθύτατα ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὰ ἑλληνικά γράμματα. Στὴν Ἀθήνα συνέγραψε καὶ τύπωσε ἑλληνική γραμματική γιὰ τοὺς μαθητές. Στὴ Θεσσαλονίκη ἀνέλαβε μὲ δικές του ἀποκλειστικά δαπάνες, καὶ ὄχι τῶν συγγραφῶν, τὴν ἐκτύπωση καὶ κυκλοφορία ἑλληνικῶν διδακτικῶν ἐγχειριδίων, σὰν τὸ *Γεωγραφίας Στοιχειώδη) Μαθήματα* (δύο ἐκδόσεις), ὅπου στὸν πρόλογο ἐξυμνεῖται ἡ «ὁμογενὴς ἡμῶν νεολαία» καὶ οἱ «φιλομαθεῖς ὁμογενεῖς», ἀναφέρεται ὅτι ἡ Τουρκία κατοικεῖται ἀπὸ Τούρκους, Γραικοὺς, Ἀρμενίους καὶ Ἰουδαίους (σ. 38), μνημονεύονται οἱ Ἀλβανοὶ καὶ ἡ Σερβία (σ. 30), ἐνῶ ἡ Βουλγαρία, καὶ μόνο ἡ σημερινὴ Βόρεια, ἀναφέρεται ἀπλῶς καὶ μόνο ὡς ἔννοια γεωγραφικῆ καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν μνημονεύονται καθόλου. Ὁ Κυριάκος Δαρζηλοβίτης, ἂν καὶ Βούλγαρος στὴν ἐθνικὴ συνείδηση, ἀνήκει στὶς τόσο συχνὲς στὴ βουλγαρικὴ ἀναγέννηση μορφὲς ποὺ τὸ φιλολογικὸ τους ἔργο ἀνήκει στὴν ἑλληνικὴ καὶ ὄχι στὴ βουλγαρικὴ γραμματολογία.

Μετὰ τὸ Δαρζηλοβίτη ὁ Νικόλαος Βαγλαμαλῆς ἴδρυσε στὰ 1868 τὸ τρίτο ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ τὴν ἐπωνυμία *Μακεδονία* καὶ ἀργότερα *Ἐρμῆς*. Σύμφωνα μὲ τὶς λαϊκὲς παραδόσεις οἱ Βαγλαμαλῆδες ἦταν παλιὰ θεσσαλονικιώτικη οἰκογένεια, μὲ ρίζες ποὺ φθάναν στὰ βυζαντινὰ χρόνια. Δυὸ Ἕλληνες ἀδελφοί, λέγουν οἱ ἴδιες παραδόσεις¹, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀντώνιος ὑπηρετοῦσαν στὸ βενετικὸ στρατὸ τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴ δευτέρη καὶ τελευταία ἄλωση τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τοὺς Ὄθωμανοὺς. Ὄταν ὁ σουλτάνος Μουράτ κατέβηκε ἀπὸ τὰ Γιαντιὰ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Ἀντώνιος μὲ διακόσιους στρατιῶτες τὸν περιέμενε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ, ὅπου καὶ σκοτώθηκε. Ὁ Μουράτ ζήτησε νὰ δῆ τὸ νεκρὸ καὶ γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὴ γενναίότητα τοῦ Ἀντωνίου καὶ τὴ γιγαντιαία του θωρία ἀναφώνησε «Μπαγλαμαλῆ μὴ μπου», δηλαδὴ «εἶναι γιὰ δέσιμο αὐτός;»². Ἡ ἀναφώνηση τοῦ Μουράτ προσέδωσε τὸ ἐπώνυμο Μπαγλαμαλῆς ἢ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερο Βαγλαμαλῆς³ στὴν οἰκογένεια τοῦ Ἀντωνίου, γόνος τῆς ὁποῖ-

1. Βλ. Χρ. Γουγοῦση, Αἱ περὶ καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων παραδόσεις, «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον», ἔτος Β' (1909), Ἀθήναι 1908, σ. 103 κέ.

2. Κατὰ μετάφραση τοῦ κ. Βασιλείου Δημητριάδη, Διευθυντοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ.

3. Ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος Παγλαμαλῆς, βλ. κατάλογο συνδρομητῶν Ἀρχιδιακόνου Κ. Μελετίου Οἰκ. Θεοφιλίδου, Ἐγχειρίδιον ἐπιστολῶν, Κωνσταντινούπολις 1874, σ. 322, ὅπου ἀναφέρεται ὡς συνδρομητῆς ὁ Ἀντώνιος παπᾶ Γεωργίου Παγλαμαλῆς. Κατὰ τὸν Γουγοῦση, ἔ.ά., σ. 106: «... Περὶ δὲ τῶν δύο ἀδελφῶν λέγεται ὅτι ὁ μὲν Ἰωάννης, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὰς φυλακάς, ἐπωνομάσθη Καστρισίης, ἐκ τοῦ κάστρου, ἐξ οὗ κατὰγεται ἡ μεγάλη τῶν σχολῶν τῆς Θεσσαλονίκης εὐεργετικὴ Ἐλισσάβητ Καστρισίου, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἐπωνομάσθη Μπαγλαμαλῆς, ἐξ οὗ λέγεται

ας ήταν ο Νικόλαος. Τò 1870, δυò χρόνια μετὰ τὴν ἴδρυση τοῦ τυπογραφείου του, συνεταιρίστηκε με τὸν Σπυρίδωνα Βασιλειάδη καὶ μετέφεραν τὰ πενήχρὰ ὕλικά τοῦ τυπογραφείου, τὸ ξύλινο πιεστήριο καὶ τὰ λίγα στοιχεῖα, στὸ καινούργιο κατάστημα ποῦ ἄνοιξαν στὴν ὁδὸ Φράγκων. Ἀργότερα προμηθεύθηκαν σιδερένιο πιεστήριο καὶ ποδοκίνητη μηχανὴ γιὰ τὴν ἐκτύπωση ἐπισκεπτηρίων¹. Στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Βαγλαμαλῆ τυπώθηκαν πολλὰ καὶ ἀξιόλογα βιβλία, ὅπως τὸ *Λεξικὸν Γεωγραφικὸν* τοῦ Δ. Ἀργυριάδη, σὲ μηνιαῖα φυλλάδια τὸ 1868, Κανονισμοὶ καὶ πεπραγμένα τῶν θεσσαλονικιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ μεταφράσεις σοβαρῶν ἔργων, σὰν τὸ τόσο ὀνομαστὸ ἔγχειριδιο τοῦ Φ. Ρ. Καμβουλίου *Αἱ παρ' Ὀμήρω γυναικες* ἀπὸ τὴ Μαρία Δήμητσα, σύζυγο τοῦ σοφοῦ ἀρχαιολόγου Μαργαρίτη Δήμητσα, τὸ 1868.

Ἀπὸ τὰ χρόνια αὐτὰ ἡ ἑλληνικὴ τυπογραφία τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας ἀρχίζει τὴ γρήγορη καὶ εὐδόκιμη ἐξέλιξή της. Τίς λίγες καὶ στενοὺ ὀρίζοντα ἐκδόσεις, θρησκευτικὲς καὶ ἠθοπλαστικὲς, τοῦ πρώτου τυπογραφείου διαδέχθηκε ἡ εὐρύτερη ποικιλία τῶν βιβλίων τοῦ Δαρζηλοβίτη καὶ αὐτὰ οἱ πολυάριθμες καὶ ἄρτιες, τεχνικὰ καὶ ποιοτικὰ, ἐκδόσεις τοῦ Βαγλαμαλῆ. Τὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ περασμένου αἰῶνα ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία ἄλλεπαλλήλων ἰδρύσεων ἑλληνικῶν τυπογραφείων, ὅπως τοῦ Στεφάνου Θάνου, ὅπου τυπωνόταν τὸ περιοδικὸ *Καλλιπέλαδος Ἀηδῶν*, τοῦ Νικολάου Βικιοπούλου, Θεοδώρου Ἡρακλείδη, Νικολάου Χριστομάνου, Σ. Μουρατόρι καὶ μεταγενέστερα τοῦ Γ. Διβόλη². Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ δὲν ἦταν τυχαία. Ἀποτελεῖ φυσιολογικὴ συνέπεια τῆς ἀνοδικῆς οἰκονομικῆς καὶ πνευματικῆς πορείας τοῦ θεσσαλονικιωτικῶν ἑλληνισμοῦ. Ὅταν μετὰ λίγα χρόνια ἡ ἐλευθερία ξαναγύρισε στὴ μακεδονικὴ γῆ, ἡ Θεσσαλονικὴ εἶχε ἔτοιμα τὰ θεμέλια γιὰ τὴ σημερινὴ της θέση στὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ὄτι κατάγονται οἱ ἑνταυθα Μπαγλαμαλίδαι. Πάντες δὲ οὗτοι εἶναι ἀπόγονοι δευτεροτόκων γόνων τῶν δύο τούτων μεγάλων ἀνδρῶν, διότι τοὺς πρωτοτόκους ἐκάστου ἄρρενος κατὰ παραγγελίαν τοῦ Μουράτ, ἐξισλάμιζον καὶ ἀπέστελλον εἰς Μέκαν». Βλ. τίς εὐστοχες παρατηρήσεις τοῦ Γιάννη Τσάρα στὴν ἐκδοση τοῦ Ἰωάννου Ἀναγνώστου, Διήγησις περὶ τῆς τελευταίας ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονικὴ 1958, σ. 92 κέ.

1. Βλ. Ἀγγ. Τσιώμου Μεταλλινού, ἑ.ἀ., σ. 38.

2. Οἱ βιβλιογραφίες τῆς Ρούλας Παπαδημητρίου, Βιβλιογραφία μακεδονικῶν βιβλίων καὶ ἐκδόσεων, Θεσσαλονικὴ 1935, καὶ τοῦ Ντίνου Χριστιανόπουλου, Ἐκδόσεις, «Ἀναμνηστικὸς Τόμος Θεσσαλονικὴ 1912-1962», Θεσσαλονικὴ 1962, σ. 489 κέ., ἀναφέρονται στίς μετὰ τὸ 1912 θεσσαλονικιωτικὲς ἐκδόσεις καὶ τυπογραφεία.

RÉSUMÉ

La typographie de Thessalonique a une longue histoire. La première imprimerie de la capitale macédonienne, et en même temps de toute la Péninsule Balkanique et du Levant, une imprimerie juive, fut fondée, selon toute probabilité, en 1512. D'autres imprimeries juives suivirent, et la première imprimerie turque fut fondée en 1727.

Les imprimeries grecques ne paraissent que plus tard, et cela pour deux raisons : a) Thessalonique était un centre des plus importants de l'Empire Ottoman avec une forte majorité de turcs et de juifs, tandis que les grecs se trouvaient en persécution continue; b) Pendant la domination ottomane les grecs y ont peu cultivé les lettres par rapport à d'autres périodes et à d'autres villes de l'hellénisme du Nord.

En 1850 seulement, la première imprimerie grecque fut fondée à Thessalonique, mais elle ne fonctionna qu'un an. Son fondateur, Miltiadis K. Garbolas, descendait d'une grande famille d'imprimeurs de Vienne et d'Athènes. Dans cette imprimerie au moins cinq livres furent imprimés dont le contenu était de caractère moral et religieux.

La deuxième imprimerie grecque de Thessalonique fut fondée en 1852 par Kyriacos Darzilovitis et fonctionna jusqu'en 1858. Au moins douze livres, dont plusieurs livres scolaires et d'autres de contenu moral et religieux, y furent imprimés. Un seul livre y parut en langue bulgare, l'Évangile traduit par l'archimandrite Pavel Božigrobski. Cet Évangile, connu comme «Konikovsko Évangile», constitua la base de l'argument maintenant le caractère bulgare de l'imprimerie de Darzilovitis. L'auteur de la présente étude oppose à cette opinion les arguments suivants :

a) L'imprimerie de Darzilovitis utilisait exclusivement des caractères d'imprimerie grecs. Le «Konikovsko Évangile» d'ailleurs est imprimé en caractères grecs. Ce phénomène n'est pas unique. Un grand nombre de livres et de manuscrits rédigés en plusieurs langues balkaniques et orientales (dans les langues slaves, l'albanais, le roumain, le dialecte des koutsovalaques, la langue tatare, l'arabe et le turc) sont écrits avec l'alphabet grec; ceci nous mène à conclure que l'écriture grecque joua en Orient un rôle correspondant à peu près à celui de l'écriture latine en Occident.

b) Dans les sept années que son imprimerie fonctionna, Darzilovitis n'imprima que des livres grecs, à l'exception du «Konikovsko Évangile».

c) Rien ne l'empêchait de se procurer des caractères slaves.

Darzilovitis, quoiqu'il fit ses études à Athènes où il publia à ses frais une grammaire de la langue grecque à l'usage des écoliers, et bien qu'il n'apprit à écrire et à lire le bulgare qu'en 1860, était de conscience nationale bulgare, comme les sources le prouvent. Son imprimerie cependant était grecque.

En 1868 la troisième imprimerie grecque fut fondée à Thessalonique par Nicolas Vaglamalis, descendant d'une vieille famille thessalonicienne de la période byzantine, selon la tradition populaire. Dès lors, plusieurs imprimeries furent fondées à Thessalonique, constituant ainsi la base solide de son évolution intellectuelle d'aujourd'hui.